

תפילה למען חטופים ונעדרים

מהאדמו"ר מפיאסצנה הי"ד

רבוננו של עולם!

הַאֲזִינָה לְקוֹל בְּכִינּוֹ וּלְאֲנָקַת לִבּוֹ, רְאֵה אֶת צַעֲרֵנוּ וְעֲנִינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִמִּצּוֹקֵתֵנוּ הַגְדוֹלָה. קְרוּבֵי נַפְשֵׁנוּ, נָשִׁים וַיִּלָּדִים, אָבוֹת וְאִמָּהוֹת, אֲחִים וְאֶחָיוֹת וְשָׂאֵר אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נַעֲקְרוּ מִתּוֹכֵנוּ, הֵם נִלְקְחוּ בַּשָּׂבִי וְעִקְבוֹתֵיהֶם לֹא נוֹדְעוּ. הֲיִיה נָא אֶתָּה, אֵל שֶׁדִּי, מְגַנֵּם שָׁל כָּל הַשְּׂבוּיִים, שְׁמֹר עֲלֵיהֶם מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, יֵתֵן לָהֶם כּוֹחַ לַעֲמֹד בְּעֲנֻיֵי מַעֲנֵיהֶם מִחֲרָפֵיהֶם וּמִגְדִּפֵיהֶם. הִמָּצֵא לָהֶם חַיּוֹת לְמַעַן יִזְכּוּ לָשׁוּב אֶל מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם. וְהַיִּלָּדִים וְהַתִּינוּקוֹת הָרַפִּים, אֵלֶּה שְׁנִגְזְלוּ מִחִיק אֲבֵיהֶם וְאִמָּם, עֲשֵׂה נָא שְׂתִגְלוּ וְיִזְכּוּ לָשׁוּב אֶל אֲבוֹתֵיהֶם כְּבִימֵי צֵאתֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

הֲרִינִי מִנִּדְבַּ צְדָקָה לְמַעַן עֲנִיִּים מִכִּי רָעַב, וּבִזְכוּת זֶה חוֹס וְהוֹשִׁעַ אֶת (פב"פ) אֲשֶׁר נִלְקַח/נִלְקָחָה בַּשָּׂבִי, וְהִבֵּא אוֹתוֹ/אוֹתָהּ בְּשָׁלוֹם בַּחֲזָרָה אֶל בְּנֵי בֵּיתוֹ/בֵּיתָהּ.

אֵל רַחוּם וְחַנוּן!

עֲשֵׂה חֶסֶד וְרַחֲמִים לְכָל הַקּוֹרְאִים אֵלֶיךָ בְּלִב שָׁלֵם. חוֹס נָא וְרַחֵם עַל שְׂאֵרֵי הַפְּלִטָּה שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל - אֲמֹר לְצָרוֹתֵינוּ דִּי. הֵיגֵן עַל קִמְץ שְׂאֵרֵי הַפְּלִטָּה הַקְּטָנָה - כְּשֵׁם שֶׁהוֹשַׁעְתָּ אֶת אֲבֹרָהֶם אֲבִינוּ מִיַּד נִמְרוֹד, וְאֶת יַעֲקֹב אֲבִינוּ מִיַּד עֵשָׂו וְלָבָן, וְאֶת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ מִיַּד פַּרְעֹה, וְאֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִיַּד גִּלְיָת הַפְּלִשְׁתִּי, וְאֶת חֲנָנִיָּה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה מִיַּד נְבוּכַדְנֶצַּר, וְכִשֵּׁם שֶׁהַצִּלָּתָ אֶת דָּנִיֵּאל מִגִּב הָאֲרִיּוֹת, וְכִשֵּׁם שֶׁהַצִּלָּתָ אֶת מֶרְדֵּכַי וְאַסְתֵּר מִיַּד הַמֶּן הָרָשָׁע - כֵּן תוֹשִׁיעַ וְתַחֲלִץ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִיַּד שׂוֹנְאָיו, וְתַשְׁלַח לָנוּ גּוֹאֵל הַצֶּדֶק שְׂיִגְאָלֵנוּ מִן הַגְּלוּת הַמֶּרָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

את התפילה חיבר האדמו"ר מפיאסצנה רבי קלונימוס קלמיש שפירא הי"ד בשבתו בעבודת כפייה בבית החרושת שולץ בגטו ורשה בשלהי תש"ב. לפי התקנה נקבע לאומרה מדי יום ביומו לפני התפילה לאחר אמירת ג' פרקי תהלים: צד, קה, מב. בתו של האדמו"ר רעכיל יהודית נחטפה לבלי שוב בחודש אלול תש"ב.

פרק צד

א אל-נקמות יהוה; אל נקמות הופיע. ב הנשא, שפט הארץ; השב גמול, על-גאים. ג עד-מתי רשעים יהוה: עד-מתי, רשעים יעלזו. ד יביעו ידברו עתק; יתאמרו, כל-פעלי און. ה עמד יהוה ידכאו; ונחלתך יענו. ו אלמנה וגר יהרגו; ויתומים ירצחו. ז ויאמרו, לא יראה-יה; ולא-יבין, אלהי יעקב. ח בינו, בערים בעם; וכסילים, מתי תשכילו. ט הנטע און, הלא ישמע; אם-יצר עין, הלא יביט. י היסר גוים, הלא יוכיח: המלמד אדם דעת. יא יהוה ידע, מחשבות אדם: כי-המה הכל. יב אשרי, הגבר אשר-תיסרנו יה; ומתורתך תלמדנו. יג להשקיט לו, מימי רע עד יכרה לרשע שחת. יד כי, לא-יטש יהוה עמו; ונחלתו, לא יעזב. טו כי-עד-צדק, ישוב משפט; ואחריו, כל-ישרי-לב. טז מי-יקום לי, עם-מרעים; מי-יתיב לי, עם-פעלי און. יז לולי יהוה, עזרתה לי כמעט, שכנה דומה נפשי. יח אם-אמרת, מטה רגלי; חסדך יהוה, יסעדני. יט ברב שרעפי בקרבי תנחומיך, ישעשעו נפשי. כ היחברך, כסא הוות; יצר עמל עלי-חק. כא יגודו, על-נפש צדיק; ודם נקי ירשיעו. כב ויהי יהוה לי למשגב; ואלהי, לצור מחסי. כג וישב עליהם, את אונם וברעתם יצמיתם; יצמיתם, יהוה אלהינו.

פרק קה

א הודו ליהוה, קראו בשמו; הודיעו בעמים, עלילותיו. ב שירו-לו, זמרו-לו; שיחו, בכל-נפלאותיו. ג התהללו, בשם קדשו; ישמח, לב מבקשי יהוה. ד דרשו יהוה ועזו; בקשו פניו תמיד. ה זכרו נפלאותיו אשר-עשה; מפתי, ומשפטי-פיו. ו זרע, אברהם עבדו; בני יעקב בחיריו. ז הוא, יהוה אלהינו; בכל-הארץ, משפטיו. ח זכר לעולם בריתו; דבר צוה, לאלף דור. ט אשר כרת, את-אברהם; ושבועתו לישחק. י ויעמידה ליעקב לחק; לישראל, ברית עולם. יא לאמר לה, אתן את-ארץ-כנען: חבל, נחלתכם. יב בהיותם, מתי מספר; כמעט, וגרים בה. יג ויתהלכו, מגוי אל-גוי; מממלכה, אל-עם אחר. יד לא-הניח אדם לעשקם; ויכח עליהם מלכים. טו אל-תגעו במשיחי; ולנביאי, אל-תרעו. טז ויקרא רעב, על-הארץ; כל-מטה-לחם שבר. יז שלח לפנייהם איש; לעבד, נמכר יוסף. יח ענו בכבל רגליו (רגלו); ברזל, באה נפשו. יט עד-עת בא-דברו אמרת יהוה צרפתהו. כ שלח מלך, ויתירהו; משל עמים, ויפתחהו. כא שמו אדון לביתו; ומשל, בכל-קנינו. כב לאסר שריו בנפשו; וזקניו יחכם. כג ויבא ישראל מצרים; ויעקב, גר בארץ-חם. כד ויפר את-עמו מאד; ויעצמהו, מצריו. כה הפך לבם, לשנא עמו; להתנבל, בעבדיו. כו שלח, משה עבדו; אהרן, אשר בחר-בו. כז שמו-בם, דברי אתותיו; ומפתים, בארץ חם. כח שלח חשה, ויחשה; ולא-מרו, את-דבריו (דברו). כט הפך את-מימיהם לדם; וימת, את-דגתם. ל שרץ ארצם צפרדעים; בחדרי, מלכיהם. לא אמר, ויבא ערב; כנים, בכל-גבולם. לב נתן גשמייהם בדר; אש להבות בארצם. לג ויך גפנם, ותאנתם; וישבר, עץ גבולם. לד אמר, ויבא ארבה; וילק, ואין מספר. לה ויאכל כל-עשב בארצם; ויאכל, פרי אדמתם. לו ויך כל-בכור בארצם; ראשית, לכל-אונם. לז ויוציאם, בכסף וזהב; ואין בשבטיו כושל. לח שמח מצרים בצאתם: כי-נפל פחדם עליהם. לט פרש ענו למסד; ואש, להאיר לילה. מ שאל, ויבא שלו; ולחם שמים, ישביעם. מא פתח צור, ויזובו מים; הלכו, בציות נהר. מב כי-זכר, את-דבר קדשו; את-אברהם עבדו. מג ויוצא עמו בששון; ברנה, את-בחיריו. מד ויתן להם, ארצות גוים; ועמל לאמים יירשו. מה בעבור, ישמרו חקיו ותורתיו יצורו; הללו-יה.

פרק מב

א למנצח, משכיל לבני-קרח. ב כאיל, תערג על-אפיקי-מים כן נפשי תערג אליך אלהים. ג צמאה נפשי, לאלהים לאל חי; מתי אבוא; ואראה, פני אלהים. ד היתה-לי דמעותי לחם, יומם ולילה; באמר אלי כל-היום, איה אלהיך. ה אלה אברהם, ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסך, אדים עד-בית אלהים: בקול-רנה ותודה; המון חוגג. ומה-תשתוחחי, נפשי ותהמי עלי: הוחלי לאלהים, כי-עוד אודנו ישועות פניו. ז אלהי עלי, נפשי תשתוחח: על-כן אזכרך, מארץ ירדן; וחרמונים, מהר מצער. ח תהום-אל-תהום קורא, לקול צנוריד; כל-משבריד וגליל, עלי עברו. ט יומם, יצוה יהוה חסדו, ובלילה, שירה עמי תפלה, לאל חי. יא אומרה, לאל סלעי למה שכחתי: למה-קדר אלה בלחץ אויב. יב ברצח, בעצמותי חרפוני צוררי; באמרם אלי כל-היום, איה אלהיך. יג מה-תשתוחחי, נפשי ומה-תהמי עלי: הוחלי לאלהים, כי-עוד אודנו ישועות פני, ואלהי.

